

на хиляди отвесни ленти, всъка отъ които съдържаше цвѣтоветъ на небесната джга: червенъ, жълтъ зеленъ, синъ и виолетовъ. Отъ единия до другия край на небето се простираха два грамадни кръга, образувани отъ разноцвѣтни ленти, които се движеха и трѣптѣха съ такава бързина, че окоето не можеше да ги следи. Струва ти се, като че ли цѣлиятъ свѣтъ е обхванатъ отъ нѣкакъвъ дивенъ пожаръ.

Ние съ трепетъ и удивление гледахме това, що ставаше около насъ.

Най-величественъ видъ доби сиянието, когато дветѣ огромни джги се разпаднаха на множество ленти...

Следъ това неговата необикновена красота започна да ослабва, да намалява. Изпърво се разпадна първата джга, а после—втората. Цвѣтнитѣ ленти, почнаха да ставатъ все по-рѣдко и да губятъ свой блѣсъкъ.

Следъ половинъ часъ на тъмното небе не остана ни единъ белегъ, който да напомня за чудната гледка, на която толкова много се радвахме.

Когато изчезнаха и последнитѣ лъчи на това тайствено сияние, ние отново се скрихме въ своитѣ човали и заспахме.

Д. П. Койчевъ

